

- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy art. 1 ust. 2 i 3 i art. 3 i 4 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW są zgodne z art. 7 i 24 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, również w świetle orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w kwestii art. 8 EKPC i tradycji konstytucyjnych wspólnych dla państw członkowskich, w zakresie, w jakim nakazują one przekazanie matki powodując zerwanie więzi z małoletnimi dziećmi, z którymi ona zamieszkuje, z pominięciem best interest of the child (najlepszego interesu dziecka)?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal de Justiça (Portugalia) w dniu 20 kwietnia 2022 r. – Ocidental – Companhia Portuguesa de Seguros de Vida SA/LP

(Sprawa C-263/22)

(2022/C 276/07)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal de Justiça

Strony w postępowaniu głównym

Strona pozwana w pierwszej instancji i strona wnosząca skargę kasacyjną: Ocidental – Companhia Portuguesa de Seguros de Vida SA

Strona powodowa w pierwszej instancji i druga strona postępowania kasacyjnego: LP

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 dyrektywy 93/13/EWG ⁽¹⁾, który stanowi, że „przedstawian[e] konsumentowi warunk[i] [...] muszą zawsze być sporządzone prostym i zrozumiałym językiem”, należy interpretować w świetle motywu dwudziestego tej dyrektywy w ten sposób, że wymaga on, aby konsument miał zawsze możliwość zapoznania się ze wszystkimi warunkami umowy?
- 2) Czy art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13/EWG, który stanowi, że wymogiem wyłączenia kontroli warunków dotyczących głównego przedmiotu umowy jest okoliczność, że „warunki te zostały wyrażone prostym i zrozumiałym językiem”, należy interpretować w ten sposób, iż wymaga on, aby konsument miał zawsze możliwość zapoznania się z tymi warunkami?
- 3) Czy w kontekście przepisów krajowych, które zezwalają na kontrolę sądową nieuczciwego charakteru warunków umownych, które nie były indywidualnie negocjowane, dotyczących określenia głównego przedmiotu umowy: i) art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG w związku z lit. i) przykładowego wykazu, o którym mowa w ust. 3 tego artykułu, stoi na przeszkodzie temu, by w odniesieniu do umowy składkowego ubezpieczenia grupowego zakład ubezpieczeń mógł powołać się wobec ubezpieczonego na warunek wyłączający lub ograniczający ryzyko ubezpieczonego, o którym ubezpieczony nie został poinformowany i o którym nie miał on w związku z tym możliwości dowiedzieć się; ii) nawet jeśli jednocześnie, w przypadku niewykonania obowiązku powiadomienia i przekazania informacji o warunkach umownych przepisy krajowe nakładają na ubezpieczającego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej ubezpieczonemu, co jednak nie stawia ubezpieczonego w sytuacji, w jakiej znajdowałby się, gdyby ochrona ubezpieczeniowa istniała?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sozialgericht Nürnberg (Niemcy) w dniu 26 kwietnia 2022 r. – CK/Familienkasse Bayern Nord

(Sprawa C-284/22)

(2022/C 276/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Sozialgericht Nürnberg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CK

Strona pozwana: Familienkasse Bayern Nord

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 4 rozporządzenia (WE) nr 883/2004⁽¹⁾ (w związku z art. 18, art. 21 i art. 45 TFUE) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym pracownik migrujący, który uzyskuje dochód podlegający niemieckiemu podatkowi dochodowemu, ale nie jest objęty obowiązkowym ubezpieczeniem w federalnej agencji pracy i podlega nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w Niemczech, nie otrzymuje niemieckiego zasiłku na dziecko?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 3 maja 2022 r. – Office français de protection des réfugiés et apatrides (OFPRA)/SW**

(Sprawa C-294/22)

(2022/C 276/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Office français de protection des réfugiés et apatrides (OFPRA)

Strona pozwana: SW

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy niezależnie od przepisów prawa krajowego, które pozwalają pod pewnymi warunkami na pobyt cudzoziemca ze względu na jego stan zdrowia i chronią go w danym wypadku przed wydaleniem, przepisy art. 12 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/95/UE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że chory uchodźca palestyński, który po tym gdy rzeczywiście korzystał z ochrony lub pomocy UNRWA, opuścił znajdujące się w obszarze działania tego organu państwo lub terytorium, gdzie miał swój zwykły pobyt, ze względu na to, że nie ma tam możliwości wystarczającego dostępu do usług zdrowotnych i leczenia, których wymaga jego stan zdrowia, a brak takiej opieki powoduje realne zagrożenie dla jego życia lub integralności fizycznej, może być traktowany jako osoba, której bezpieczeństwo osobiste jest poważnie zagrożone, znajdującą się w sytuacji, w której UNRWA nie jest w stanie zapewnić tej osobie warunków życia zgodnych z powierzoną jej misją?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, jakie kryteria, zależne na przykład od powagi choroby lub od rodzaju koniecznych usług zdrowotnych, pozwolą na rozpoznanie takiej sytuacji?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (wersja przekształcona) (Dz.U. 2011, L 337, s. 9).